

Vzpomínky na jednu zdánlivě neuskutečnitelnou cestu

Carlos Gómez, Kolumbijec a otec 9 dětí, vzpomíná na cestu do Madridu a Říma u příležitosti blahoslavení Álvara del Portilla: „Nakonec jsme byli svědky toho, jak víra dokáže dělat zázraky.“

17.05.2015

Co může člověk přiléhavě říci o někom, o kom ještě před pár lety nic

nevěděl? Nu, pro mě to není vůbec snadné... Moje rodina a já, tedy zvláště moje žena, jsme se poprvé setkali s Dílem ve městě Fusagasugá dne 26. června 2012. Díky upozornění na výroční mši v rádiu Local jsme se účastnili mše, která se sloužila na svátek svatého Josemaríi Escrivá de Balaguer.

Protože moje rodina je početná a máme zvyk chodit na mši společně, asi jsme upoutali pozornost jednoho člověka z Díla, který se této slavnosti také účastnil. Nenuceně se nám představil. Tak jsme poznali Dílo a začali chápat, že naše rodina má v tomto světě určité poslání.

Jednoho dne v únoru 2014 se vrátila manželka z měsíčních rekolekcí, které byly nedaleko místa, kde nyní bydlíme. Začala mi vyprávět o blahoslavení dona Álvara a o přípravách na organizaci cesty z Kolumbie.

Poslouchal jsem její vyprávění a zeptal se:

- *Dobrá, a co dál?*

- *Nu, ráda bych, abychom jeli.*

- *To je sice pěkné přání, odpověděl jsem, ale ani vzdáleně se neblíží našim možnostem.*

Manželka chovala v srdci sen, že pojede a této události se účastní... Já jsem si naopak tuto informaci zrovna tak rychle, jak jsem ji přijal, odložil někam hluboko do hlavy. Dalo by se říci do jedné krabičky v mém mozku, označené nálepkou nemožné, červenými a velkými písmeny, aby někdy v budoucnosti, když se toto téma znovu objeví, byla hned po ruce.

Nicméně toto téma se dále sporadicky objevovalo v našich rozhovorech. Stavěl jsem se k tomu diplomaticky, tak abych neprozradil

osud, který jsem již celé záležitosti dal: *odloženo a zapomenuto*.

S racionalitou inženýra jsem si nepřipouštěl, že by takovýto projekt mohla naše rodina uskutečnit. Cesta 11 lidí do Evropy není nic snadného, neboť nutné prostředky na realizaci tohoto podniku jsou prakticky nulové. Také jsem manželce nastínil naši finanční situaci a co by tak velký výdaj znamenal pro naše rodinné úspory při hledání finančních prostředků.

Abych nebyl tím zlým protagonistou, začal jsem zvažovat alternativní možnosti, jak tento projekt uskutečnit. Jednoho dne jsem jí řekl:

- Že chceš jet na blahoslavení, ... to chápu; šlo by, kdybys jela s jednou z dcer, nebo dvěma nejstaršími...

Připojíš se k jedné ze skupin, které se na cestu chystají.

Odpověď byla okamžitá: řekla mi, velmi vážně...

- Ne, pojedeme všichni. A kromě toho si nemůžeme myslet, že výsledkem tak velkého úsilí bude tak krátký pobyt... Musíme tu cestu protáhnout. Kromě do Madridu musíme jet i do Říma, kde můžeme navštívit a poznat Vatikán, zblízka vidět papeže a také zajít do prelátního kostela Panny Marie Míru a doufat, že se setkáme s Mons. Echevarriou a celá rodina s sním bude moci pozdravit.

Jediné, co mě v té chvíli napadlo říci manželce bylo, že mají-li se věci takto, musíme prosit každý den dona Álvara, aby byl tento zázrak vyslyšen.

Manželka mi odpověděla bez zdráhání...

- A co si myslíš, že jsme já a dcery celou tu dobu dělaly?

Jednoho dne jsem se ženy zeptal:

- *Dobrá... a ty, proč chceš jet?*

Na to mi odpověděla:

- *Protože cestu do Evropy může člověk podniknout z mnoha důvodů. Buď jen tak, tj. jede na výlet, ale my nemáme jinou možnost, než cestovat společně s našimi dětmi a nabídnout tuto cestu za jejich svolání. Navíc si jsem jistá, že beatifikace s sebou přinese bezpočetné milosti všem těm, kdo navzdory různým obtížím budou chtít přijet.*

První, kdo udělal štědrý krok, byla moje žena, když se zbavila jediného majetku, jež jí zanechali její rodiče. Byla na něm citově závislá, byl to byt v Cali, kde vyrůstala a žila se svojí maminkou a dvěma sourozenci.

Hned nato jsme se dozvěděli, že nás ve svém domově přijmou španělští manželé: asi 40 minut od Madridu.

Když jsem ale hledal hotely v Římě, odpověď byla stále stejná: všechno bylo rezervované a nebo měli k dispozici jen jedno nebo dvě místa... Jedenáct, ani pomyšlení! Ale za několik dní potom, co jsem si vyzvedl letenky, se i tato překážka vyřešila, protože v jednom skromnějším ubytování se uvolnila místa.

27. září jsme intenzivně prožívali blahoslavení, s velkou radostí a pokojem. Nikdy na tuto mši nezapomeneme.

Ale překvapení od Boha nepřestávala. Po blahoslavení jsme cestovali do Říma s neurčitým přáním, že se budeme moci setkat s papežem Františkem, seznámit se s Vatikánem, zajít do prelátního kostela a pomodlit se u svatého Josemaríi. Jaké bylo naše překvapení, když jsme se dozvěděli, že náš pobyt ve věčném městě se shoduje se zahajovací mší mimořádného synodu

rodin, kterou celebruje papež František.

Sehnali jsme dvě vstupenky na tuto mši, ale nás bylo jedenáct!

Postavili jsme se tedy odhodlaně s vírou do řady a já jsem řekl ženě:

- Počkáme ve frontě a jestli nás policie vrátí, nedá se nic dělat... Budeme se účastnit mše přes obrazovky na náměstí.

Odpověděla mi:

- Dobrá, s vírou se obraťme na blahoslaveného Álvara. A jestli Pán chce, abychom byli uvnitř, tak se i stane.

Když jsme došli ke vchodu, řekli nám, že už nejsou žádná místa. Bylo to zklamání. Ale v tu chvíli si jeden pracovník bezpečnosti všiml, že jedna paní nese dítě - moje manželka - a dal jí znamení... Zavolal ji a řekl jí,

aby vešla. To, co ten pán nečekal, bylo, že dotyčná paní měla za sebou menší frontu sedmi dětí a dvou dospělých...

Italsky nám řekl, že dovnitř může pouze žena a dítě. Neradi jsme se rozdělili. Ale když jsme vysvětloval svým dětem, že se vrátíme na náměstí a budeme z obrazovek sledovat to, co jejich maminka uvidí přímo ve svatém Petru, přišel ten samý policista a ptal se na *rodinu té paní s dítětem*... A tak jsme mohli vstoupit na privilegované místo, odkud jsme se mohli účastnit mše, pro nás tak významné.

Ani jsme si nedokázali představit všechny ty milosti, duchovní a materiální dary, které s sebou přineslo blahoslavení dona Álvara pro tisíce a tisíce osob, které se účastnily. Kdyby každý člověk měl příležitost a mohl vyprávět o svých zkušenostech, to by teprve byla věc.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
vzpominky-na-jednu-zdanlive-
neuskutecnitelnou-cestu/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/vzpominky-na-jednu-zdanlive-neuskutecnitelnou-cestu/) (05.08.2025)